

DEBUTANTEN

Han brækker sig hellere, end han giver op, og udfordringer er til for at blive overvundet. Derfor satte ejendomsmægleren James Juel-Brockdorff sig for at lære at ride på under et år, så han kan opleve Hubertusjagten fra høsteryg på søndag. Første stop var rideskolen, hvor de grinede af ham

Af Maria Kentorp | Foto Martin Bubandt, XXX og private

På 10 måneder har James Juel-Brockdorff lært at ride og gennemført 11 jagter, så han på søndag kan ride Hubertusjagt.

James Luel-Brockdorff bærer familiens våbenskjold i ensignering på lillefingeren.

Jamais Arriere”, lyder inskriptionen på sølvnålen, som han fæstner i den hvide klud i halsen. Det er fransk for ”Aldrig bagest” og er hans skotske families motto.

Den plejer at sidde i hans kilt, men i dagens anledning tager han den med på jagt. Ejendomsmægleren James Luel-Brockdorff har skiftet gårsdagens lyserøde poloshirt ud med en kridhvid rytteruniform og er spændt helt op med blankpudsede støvler, knaldrød jakke og halsklud, da han skridter rundt i ring højt til hest på gårdspladsen på Klintholm Gods en lørdag i september.

Himlen er så blå som i højskolesangen, og endnu høres hestenes klakken-de hove adstadigt på brostenene. For hver hest og rytter der støder til kredsen, spændes forventningens bue en tand mere, og endelig blæser tre hornblæsere midt på pladsen højtideligt jagten ind.

Han er tændt og klar, trods de festlige mængder slivovits og kædedans aftenen før. Han hang ud med en del af slænget af jagttryttere fra Sportsrideklubben og varmede op til dagens store oplevelse, den første hundejagt i Danmark i 37 år. James Luel-Brockdorff smiler bag solbrillerne, og adrenalinet bruser allerede rundt i hans krop.

Nok er han baron, men en jordløs en af slagsen, og til dagligt er han ejer og direktør i ejendomsmæglerfirmaet Moow2, der sælger liebhaverboliger, og Work2, der driver kontorfællesskaber, og bestyrelsesformand og medejer af Adm2 som administrerer ejendomme. Men i dag er han først og fremmest en frygtløs nybegynder, der skal ride sin 11. jagt på kun ni måneder og sin første hundejagt i sit forsøg på at dygtiggøre sig til Hubertusjagten den første søndag i november.

De 28 intense hounddogs fra Hamborg bliver sluppet ind på pladsen, og deres tyske trænere holder dem i skak med en pisk og snappende ordrer. De veltrænede hunde skal følge et duftspor, som tre ryttere lægger ud over 15 bakkede kilometer hen over den vestlige del af Møn.

James Luel-Brockdorffs opgave er sammen med de omkring 120 andre ryttere at holde sig på hesten, når den sætter ud over stepperne og trods forhindringerne i en kombination af flugt, begejstring og konkurrence. De rider i to felter, og trods sin ringe erfaring har han ikke tænkt sig at holde sig til det bageste felt, hvor tempoet er mere moderat. Jamais Arriere!

Købte egen hest uden at kunne ride

”De grinede bare af mig på rideskolen, da jeg ringede derned efter jul for at forklare, at jeg ville være klar til Hubertusjagten 2013, men aldrig havde redet før,” forklarer den 43-årige jagttrytter, da han dagen før har installeret sig i én af godsets campinghytter. Han insisterede og klarede tre måneder på rideskolens forskellige træningsheste, før han gad ikke længere nøjes og købte sin egen, 181 cm. høje, røde otte år gammel hest af racen dansk varmblood. Den hedder Rodney, ”men burde hedde Raketten.” Han købte også al udstyr fra nyt, oppustelig sikkerhedsvest, den bedste hjelm på markedet og en hestetrailer, der kan hægtes bag på hans tordengrå Mercedes Geländewagen CDI 4x4.

”Jeg bryder mig ikke om at ride på en anden mands hest. Jeg vil helst have mit eget. Besidderisk hedder det også,” siger han og slår en latter op og skæver over til sin kæreste, Hannah, en garvet hestepige, der har ladet sin altoverskyggende passion få plads i voksenalivet og mødt den ivrige ejendomsmægler for et halvt års tid siden på et intensivt ridekursus i Tyskland. I hendes øjne lignede han umiddelbart den stereotype ”smart-i-en-fart” mand fra Skovshoved, hvor han er vokset op, men hun opdagede hurtigt, at han var overraskende god til mennesker og uimodståeligt farverig.

Indtil for ni måneder siden havde han aldrig redet en hest, når man ser bort fra barndommens ponyridninger i et sommerland i ny og næ – og nåh jo, senest på

en forretningsrejse for en ti år siden i Mongoliet, hvor hesten var så lav, at hans lange ben slæbte sig langs jorden.

Men hvor svært kunne det egentlig være at ride en rigtig jagt?, kom han kålhøgent til at sige til nogle venner engang omkring nytår.

”De udfordrede mig til at deltage i Hubertusjagten 2013, og den slags ser jeg som en chance, jeg må tage. Hvis tingene er svære, har jeg en trang til at prøve dem. For mig er et problem en mulighed for at løse en opgave,” forklarer James Luel-Brockdorff, hvis kusine da godt nok engang vandt EM i 1985 og -86, og som selv engang havde arbejdet på i startboksen på galopbanen med at preparere hestene inden løbene.

”Men der er jo forskel på at stå ved siden af en hest og at sidde oven på den. Jeg er faldet af mindst 50 gange, siden jeg begyndte,” griner han med en hjertelighed, der lader ham kandidere titlen som sit eget bedste publikum.

En vild dreng

Endelig er de klar på marken på Møn, og det fælles råb gjalder: ”Så er der hundejagt!”. James Luel-Brockdorff har nerverne uden på tøjet. Han sætter sporerne i Rodney, der galoperer af sted med 45-50 km. i timen over gyldne kornstubbe. Hesten er helt frisk og holder sig ikke tilbage. De begynder bagest i feltet, men hesten er ikke til at styre, så den fræser forbi de andre. Der er kamp om pladserne hen over forhindringerne. Tempoet er dobbelt så højt, som han er vant til. Han når frem blandt de forreste i den første reprise, som jagtens seks etaper kaldes.

I anden reprise må han trække hårdt i tøjlerne og trække Rodney skarpt til venstre og ud af gruppen for ikke at bryde én af de få regler, der gælder i dag, nemlig, at man ikke må overhale den allerforreste rytter, manden med den høje hat, der er Master of Fields og markere overgangen til de gaspende hunde.

”Idet vi kommer over springet, går det straks ned ad bage, og min hest ser et smuthul, hvor den kan komme hurtigt frem,” fortæller James Luel-Brockdorff efter jagten.

”Det er en af den slags sjove ting, der kan ske, når man bare ikke har kontrol over tingene. Men adrenalinen pumpede så meget, at jeg ikke blev bange. Jeg beholdt roen og slap ikke tøjlerne, men troede på, at det nok skulle gå.”

Det er ikke noget, de mange år som officer i militæret har lært ham. Det er en evne, han føler ligger indgroet i ham, og som er kommet ham til gode mange gange. At bevare roen og tænke ud af boksen. F.eks. lagde finanskrisen stort set boligmarkedet dødt, den dag han satte sig ved sit nye skrivebord som nyopstartet ejendomsmægler i 2007.

”Vi tog beslutningen om at udleje de boliger, vi ikke kunne sælge. Det var en niche, der ikke eksisterede dengang, og nu er der pludselig et marked igen, og vi har reelt redet krisen af,” siger han, der kunne have ladet angsten løbe af med sig og fundet en helt anden branche - og f.eks. være blevet lønmodtager. Men iværksætterånden flyder i hans blod i flere generationer tilbage.

Det var i praksis de skiftende au pair-piger fra dannede lande som Frankrig og Tyskland, der tog sig af James og hans søskende. Hans far var fraværende og havde travlt med arbejdet for Danavoks, ISS-Securitas og legepladsfirmaet Kompan gennem de tre børns barndom, og deres mor var kvinden bag 14 butikker med den famøse papvin Château de Pap, før hun døde af kræft, da James Luel-Brockdorff som den ældste i flokken var 13 år. ”Jeg husker ikke min mor så godt. Hun døde efter to års sygdom, så det kom ikke som et chok. Vi drenge var allerede nogle rødder med hovedet fuld af ballade på det tidspunkt. Men for min lillesøster var det meget hårdt. Min bror og jeg kom på Herlufsholm, mens hun fik en hest,” siger James Luel-Brockdorff

Lillesøsteren Anne-Sofie Luel-Brockdorff, der i dag arbejder for organisationen Læger Uden Grænser, blev boende med au pair-pigerne i Skovshoved. James og >>

James Luel-Brockdorffs farfar var skotte, så som den største selvfølgelighed fastede han ofte iført kilt.

Fra jagten på Klintholm Gods på Møn, den første hundejagt i Danmark i 37 år.

Den tidligere kostskoleelev er blev senere kaptajn i Den Kongelige Livgarde

XX år og netop begyndt i XX klasse på Herlufsholm Kostskole.

James Luel-Brockdorff

- ★ 43 år, fraskilt og far til Alexa på fem år og Katharina på ni år. Bor i Charlottenlund.
- ★ 1986: Kom på Herlufsholm Kostskole og tre år senere i Livgarden, hvor han har rang af kaptajn.
- ★ 1994 – 2002: Ejer af JHS rengøring og vinduespolering med 160 ansatte. Solgte firmaet i 2002.
- ★ 2002 -2007: Ansat som ejendomsmægler hos Mette Lykken Bolig og Henrik Mühlendorff.
- ★ 2007: Stifter og ejer af ejendomsmæglerfirmaet MOOW2.
- ★ 2011: Stifter og ejer af WORK2, etablering og drift af kontorfællesskaber.
- ★ 2012: Stifter og partner af administrationselskabet ADM2, som administrerer beboelses- og erhvervsjendomme.

“Det er jo ikke sådan at alle baroner ringer rundt til hinanden med jævne mellemrum. Det var mere i mine forældres generation, at de betitlede teamede op,” fortæller James Luel-Brockdorff om sin titel.

hans lillebror kom på Herlufsholm Kostskole ved Næstved, hvilket han personligt var lykkelig for. Han var allerede vant til smæk og tæsk fra Ordrup Privatskole, hvor den grønlandske Hr. Bentzon gerne med en knyttet langemand og remsen “nonni-vonni-gok” uddelte, ja, gok i panden.

“Men det var en anden tid, og vi var også vilde. Jeg mener stadig, at “if you can’t do the time, don’t do the crime,” siger James Luel-Brockdorff, der heller ikke føler traumerne tynde over de forældreløse timer i sin barndom.

“Vi levede et privilegeret liv som kernefamilie, og vi manglede aldrig noget. Min far holdt hjulene kørende med sine forretninger på Fyn i løbet af ugen, og au pair-pigerne tog imod os efter skole og gav os te og brød.

Han følte sig om muligt endnu mere privilegeret over at få nogle år på kostskolen ved Næstved. Den er et godt sted at starte, når man skal ud at se verden, og den formede ham, så han passede som fod i huse i militæret, hvor han i dag stadig har rang af kaptajn af den kongelige livgarde.

“Jeg skulle lugte til 32 drenge på en sovesal på Herlufsholm, og kun 12 som menig, fire som sergeant, indtil jeg som officer fik eneværelse. Det var jo luksus!”

Af fransk og skotsk herkomst

På kostskolen mødte han resten af adelen på sin alder, men har i dag ikke nogen deciderede venner med titler.

“Det er jo ikke sådan, at alle baroner ringer rundt til hinanden med jævne mel-

lemrum. Jeg kender dem alle sammen, men det var mere i mine forældres generation, at de betitlede teamede op.”

Titlen har ikke den store betydning for ham, og at familiens gods Hindema på Fyn gik til hans fætter, begræder han ikke et sekund, for han har selv for meget krudt i røven til at være en god landmand. Men slægten er han umådeligt stolt af.

Navnet kan spores helt tilbage til Niels Luel - søhelten, der sikrede Danmark søherredømmet i Den Skånske Krig i 1600-tallet, mens James Luel-Brockdorffs mormor var fransk og hans farmor var født ind i Skotlands anden største klan, Douglas.

“Jeg føler mig heldig og privilegeret over at være født med mit efternavn - ikke forstået som ensbetydende med penge eller større mulighed. Men jeg kan kigge tilbage på mine forfædre og høre historierne om, hvem de var, og hvad de udrettede,” siger han, der især mærker historiens vingesus, når han jævnlige højt til hest rider op mod Erimitagesslottet i Dyrehaven.

“Så bliver det altså ikke mere herskabeligt. Og så kan jeg da godt drømme mig lidt tilbage til storhedstiden og tænke på, at min oldefar måske også red der,” siger han.

“Man sidder bare lidt højere end alle andre, og jeg nyder det. Men der er tider, hvor man skal sidde til hest, og andre hvor man skal være i øjenhøjde. Det sidste gælder, når du laver forretning, hvor begge skal gå fra forhandlingsbordet med noget i lommen. Det er gentlemanmåden, og den er præget i mig gennem det miljø, jeg kommer fra.”

Ridesporten har til gengæld lært ham at turde slippe tøjlerne også i overført forstand. Der skal ikke megen lomme filosofisk viden til at indse, at en skoling i privatskole, kostskole og militæret giver både selvkontrol og styrke, men de seneste ni måneder har lært ham, at det kan være sundt ikke at have fuld kontrol med alt. Siden han satte sig på rideskolens heste, har han dannet dannet man bare lade skæbnen råde,” siger James Luel-Brockdorff, der netop har udvidet med 1800 kvadratmeter kontorfællesskab på Østerbro.

“Men muligheden landede pludselig på mit bord, og ejeren ville rykke hurtigt. Selv om det var et stort set up, er det gået over al forventning, så nogle gange skal man bare lade skæbnen råde,” siger James Luel-Brockdorff, der netop har udvidet med 1800 kvadratmeter kontorfællesskab på Østerbro.

Konkurrerer med sig selv

På Møn er de sidste forhindrede trods et i god behold, og alle såvel ryttere som det entusiastiske entourage af familie, venner og lokale kan sætte kurs mod godset igen. Stolt og udmattet som et gammelt øg rider han ind på Klintholms gårdsplads, hvor hundene som sidste punkt på programmet får lov at kaste sig over den stinkende komave, hvis fært de har jagtet hele dagen.

James Luel-Brockdorff er høj. På naturen, sejren, samspillet mellem hest og herre.

“Jeg overlevede, tænker jeg bare, og selv om jeg kunne være blevet ved derude, er jeg også så utroligt træt, at jeg kunne lægge mig og sove 12 timer på stedet.

Men hold kæft, hvor er jeg stolt. Ellers havde jeg også været et skarn. Når man performer noget, som både i dine egne og andres øjne er så svært, kan du være stolt uden at være hovmodig.”

Forude ligger Hubertus og Dyrehavens vandgrav, hvor tusinder holder øje med, hvem der må gå derfra med mudder i næseborene. Og han er klar. Ikke for adrenalinsusets skyld. Men for udfordringen skyld. Han elsker dem og giver sig selv mindst én om dagen. Det kan være små ting som at hoppe i Øresund hver aften året rundt. Eller større ting som at gå efter at lande de noget nær umulige forretningsaftaler. Og ikke mindst de tilfældige, der kommer snigende bagfra.

“Jeg kan simpelthen ikke tåle, at folk overhaler mig, når jeg løber. På den måde kan du sammenligne mig med en hest. Det klikker for mig, og jeg bliver nødt til at sætte efter dem og overhale dem igen. I dag løber jeg oftest cooper test (en løbestest, der går ud på at løbe så langt som muligt på 12 minutter, red.) på løbebånd, hvor jeg hver eneste gang konkurrerer med mig selv, men tidligere løb jeg ved søerne i København, og uanset om folk løb med en T-shirt, der stod Copenhagen Marathon bagpå, nægtede jeg at give op, om jeg så kastede op til sidst.

Har du nogensinde rent faktisk kastet op ved søerne?

“Ja, ha-ha, det har jeg...”

Jamais Arriere. Hvis han kan undgå det.